

- економіки, права и социологии. – 2014. - №4. – С. 7-12.
12. Грибовский А.В. Инновационно-технологические центры как субъект инновационной инфраструктуры Российской Федерации [Электронный ресурс] / А.В. Грибовский. – Режим доступа: <http://cyberleninka.ru/article/n/>.
13. Зайцев А.В. Особенности функционирования высокотехнологического предприятия в инновационной экономике / А.В. Зайцев // Вопросы инновационной экономики. – 2014. - №1. – С.21-35
14. Краскевич В.С. Финансовый инжиниринг як інструмент інноваційної діяльності в інвестиційних проектах / В.С. Краскевич, А.В. Селіванова // Математичні машини і системи, 2016. - № 1. – С.71-78.
15. Кудашов В.И. Инжиниринговые центры важнейшая составляющая инновационной инфраструктуры Беларуси / В.И. Кудашов, Е.О. Пищало // Экономика и управление. – 2016. - №3(47). – С.35-40.
16. Лифанов И.Д. Специфика и перспективы развития инжиниринговых услуг в инновационной сфере / И.Д. Лифанов, А.И. Шинкевич // Российское предпринимательство. – 2014. - №19(265). – С.16-27.
17. Ситник О. Б. Досвід інжинірингової діяльності в сучасному економічному просторі / О. Б. Ситник // Економіка та управління підприємствами машинобудівної галузі: проблеми теорії та практики. – 2013. - № 4 (24). – С.104-116
18. Чекмачев И.Ю. Инжиниринговый центр как элемент инновационной инфраструктуры региона / И.Ю.Чекмачев, Е.В. Иода // Социально-экономические явления и процессы. – 2014. - Т. 9. - № 9 - С. 84-95.

УДК 33:338

СИСТЕМНИЙ ПІДХІД ДО ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЇ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ОБОРОННОЇ ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ В УМОВАХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ

Аванесова Н.Е., к.е.н., професор (ХНУБА)

Досліджено теоретичні підходи щодо застосування системного підходу до формування стратегії забезпечення економічної безпеки оборонної промисловості України в умовах євроінтеграції. Доведено, що головним стратегічним напрямом національної безпеки та сутнісним орієнтиром зовнішньої політики України є інтеграція у європейські структури, включаючи й структури безпеки. В умовах дотримання багатовекторності зовнішньої політики наш принциповий європейський вибір зумовлюється не сьогоденною кон'юнктурою, а довготерміновими національними інтересами. Зроблено висновок, що європейська інтеграція означає зміцнення національної безпеки та безпеки громадян, адже вона виключає застосування сили як методу вирішення залагоджування суперечностей, сприяє стабільності у відносинах з усіма сусідами.

Ключові слова: національна безпека, економічна безпека, євроінтеграція, глобалізаційні тенденції, оборонна промисловість

СИСТЕМНЫЙ ПОДХОД К ФОРМИРОВАНИЮ СТРАТЕГИИ ОБЕСПЕЧЕНИЯ ЭКОНОМИЧЕСКОЙ БЕЗОПАСНОСТИ ОБОРОННОЙ ПРОМЫШЛЕННОСТИ УКРАИНЫ В УСЛОВИЯХ ЕВРОИНТЕГРАЦИИ

Аванесовая Н.Э., к.э.н., профессор (ХНУСА)

Исследованы теоретические подходы относительно применения системного подхода к формированию стратегии обеспечения экономической безопасности оборонной промышленности Украины в условиях евроинтеграции. Доказано, что главным стратегическим направлением национальной безопасности и сущностным ориентиром внешней политики Украины является интеграция в европейские структуры, включая и структуры безопасности. В условиях соблюдения многовекторности внешней политики принципиальный европейский выбор предопределяется не сегодняшней конъюнктурой, а долгосрочными национальными интересами. Сделан вывод, что европейская интеграция означает укрепление национальной безопасности и безопасности граждан, ведь она исключает применение силы как метода улаживания противоречий, способствует стабильности в отношениях со всеми соседями.

Ключевые слова: *национальная безопасность, экономическая безопасность, евроинтеграция, глобализационные тенденции, оборонная промышленность.*

THE SYSTEM APPROACH TO FORMATION OF STRATEGY OF ECONOMIC SECURITY OF THE DEFENSE INDUSTRY OF UKRAINE IN CONDITIONS OF EUROPEAN INTEGRATION

Avanesova N.E., Ph.D. in Economics, Professor (KhNU of B&A)

Theoretical approaches regarding the application of the system approach to formation of strategy of economic security of the defense industry of Ukraine in conditions of European integration. It is proved that the main strategic direction of the national security and the essential guide foreign policy of Ukraine is integration into European structures, including security structures. In respect of multi-vector foreign policy, our fundamental European selection is predetermined not in the present situation, but the long-term national interests. The conclusion is that European integration means strengthening national security and the security of citizens, because it excludes the use of force as a method of solving resolve contradictions, to promote the stability in relations with all neighbors.

Keywords: *national security, economic security, European integration, globalization trends, defense industry*

Постановка проблеми. Наприкінці ХХ ст. у світі відбулися глобальні зміни, які призвели до трансформації поглядів на зовнішню політику, національну безпеку, архітектуру міжнародної безпеки взагалі. Пішло в небуття блокове протистояння, відбувається переоцінка системи ризиків для сучасної держави і, що найголовніше, ми є свідками все більшої прагматизації відносин між країнами, в основі яких

домінують економічні чинники.

З метою знайти своє місце в цивілізованій сім'ї народів, у світовій господарській системі ціла низка держав, серед яких і Україна, здійснюють трансформацію своїх суспільств. На сьогодні підкреслюється зростаюча роль незалежної України для безпеки регіону Центральної та Східної Європи і континенту загалом. Не може бути стабільної Європи без стабільних європейських країн. Україна має підстави для того, щоб пишатися своїм досвідом розбудови демократичної, правової, соціально зорієнтованої держави. За роки незалежності створено чітку систему органів державної влади та місцевого самоврядування, закладено основи законодавчої системи, в яку послідовно впроваджуються норми європейського права. Прийнято нову Конституцію, яка повністю відповідає європейським стандартам. Законодавство України в таких галузях, як забезпечення прав національних меншин, здобуло найвищу оцінку міжнародних експертів. Реалізується незворотній курс економічних реформ, завдяки чому Україну було визнано державою з ринковою економікою. Але надзвичайно важливим є те, що при всій політичній та соціальній різноманітності українського суспільства, нам вдалося здійснити всі реформи виключно мирним, цивілізованим шляхом. Жодного разу процес формування органів державної влади, вирішення складних внутрішньополітичних проблем не супроводжувався виникненням масових безпорядків, сутичок, застосуванням зброї проти політичних опонентів.

Аналіз останніх досліджень та публікацій. Даній проблематиці присвячено праці фахівців з державного управління та правознавства, економічних, технічних та військових наук. До них, зокрема, належать зарубіжні вчені Р.В. Богатирьова [2], В.П. Горбулін, В.С. Шеховцев, А.І. Шевцов [3], А.О. Кальєв [4],

З.Г. Кочетов [8], В. Паламарчук, О. Литвиненко [7], О.О. Свергунов [5], С.П. Слободяник [1] та ін. В наукових дискусіях сформульовано основні проблеми розвитку галузі, проаналізовано стан та особливості фінансового й законодавчого забезпечення її діяльності.

Виділення невиділених раніше частин загальної проблеми. Однак, незважаючи на посилення уваги до майбутнього оборонної промисловості, поза увагою дослідників залишаються питання системного характеру, які пов'язані з низькою ефективністю державного управління, відсутністю дієвої стратегії розвитку галузі, недостатністю наукового обґрунтування методичних підходів до визначення механізмів його забезпечення. Це обумовлює необхідність наукового пошуку основних напрямів стратегічного розвитку оборонно-промислового комплексу України в умовах нестабільності зовнішнього оточення. Вказане визначає актуальність даної проблеми, а звідси – і теми дослідження.

Мета статі. Головною метою дослідження є визначення напрямків застосування системного підходу до формування системи економічної безпеки ОПК України та ДП «Укроборонпром» в умовах нестабільності зовнішнього середовища.

Виклад основного матеріалу дослідження. Головним стратегічним напрямом національної безпеки та сутнісним орієнтиром зовнішньої політики України є інтеграція у європейські структури, включаючи й структури безпеки. В умовах дотримання багатовекторності зовнішньої політики наш принциповий європейський вибір зумовлюється не сьогоденною кон'юнктурою, а довготерміновими національними інтересами.

Україна інтегрується до загальноєвропейської спільноти та розглядає поглиблення інтеграційних процесів на континенті як необхідну

передумову створення системи глобальної безпеки, що відповідатиме вимогам наступного століття. Із входженням до Ради Європи у нашої країни з'явилися принципово нові можливості для застосування багатовікового досвіду демократичних держав Європи у практиці будівництва. Україна після здобуття незалежності стала членом ОБСЄ, приєдналася до Центральноєвропейської ініціативи, зміцнила співробітництво з такими впливовими міжнародними інституціями як Міжнародний валютний фонд, Всесвітній банк і Європейський банк реконструкції та розвитку [1, с. 98]. Підписання базових політичних договорів з Росією та Румунією, угод щодо Чорноморського флоту, договорів про державний кордон з Білоруссю і Молдовою, та спільної заяви президентів України та Республіки Польща до злагоди та єднання стали тим ланцюгом, що поєднує нашу державу з простором стабільності й добросусідства.

Проблем, які довелося розв'язувати Україні протягом першого десятиріччя її незалежності, не завадили їй бути безпосереднім учасником зусиль, які докладаються міжнародним співтовариством задля врегулювання регіональних конфліктів у Європі. Варто нагадати про внесок нашої держави у миротворчі операції у колишній Югославії, Нагірному Карабаху та її діяльність з врегулювання ситуації у суміжному з нами Придністровському регіоні Республіки Молдова. Активна участь України у цих процесах зайвий раз демонструє її об'єктивний потенціал як великої європейської держави, мирний характер її зовнішньої політики та досвід врегулювання власних внутрішньополітичних регіональних питань, зокрема – ситуації в Криму.

Розвиток механізмів регіонального співробітництва є одним із важливих напрямків стратегії національної безпеки України. Україна відома своєю

ініціативною позицією в таких регіональних структурах, як Центральноєвропейська ініціатива, Чорноморське Економічне Співтовариство, Карпатський Єврорегіон, Єврорегіон «Буг» [2, с. 71]. Вбачаючи в регіональних структурах значний потенціал зміцнення регіональної стабільності, Україна виступила в рамках ОБСЄ та ЦЄІ за об'єднання зусиль цих двох структур у питаннях зміцнення стабільності та безпеки в Центрально-Східноєвропейському регіоні. Українська сторона успішно співробітничала з Радою країн Балтійського моря. На сьогодні співпраця в рамках регіональних структур охоплює всі держави на просторі від Балтійського до Чорного морів. Україна виступає за розвиток активного обміну досвідом і координації зусиль цих структур, спрямованих на зміцнення європейської стабільності й безпеки. У цьому вбачається реалізація висунутої свого часу української ініціативи щодо створення поясу стабільності у Балто-Чорноморському регіоні. В рамках означених процесів швидко розвивається і міцніє співпраця лінією Київ-Варшава, яка, на наш погляд, здатна створити «поле тяжіння» і залучити до себе треті країни, наприклад, Литву і Румунію. При цьому сфера регіональних інтересів України поширюється не тільки на Центрально-Східноєвропейські структури, а й на ті, що об'єднують країни Чорноморського та Середземноморського басейнів, передусім ГУАМ [3, с. 8-9].

Для сучасного розуміння безпеки неприйнятний статичний підхід, який передбачає широкий погляд на безпеку, яка охоплює не лише воєнні, а й економічні, політичні аспекти, питання демократизації й стабільності в окремих державах, формування дружніх міжнародних стосунків. Йдеться також про колективну здатність протистояти новим загрозам, зокрема розповсюдженню зброї масового знищення, міжнародному тероризму, організованій злочинності, нелегальній міграції, масштабним екологічним лихам. У комплексі взаємопов'язаних елементів

безпеки дедалі більшу роль відіграє її економічна складова, яка в ядерному світі стала стрижнем міжнародної та національної стабільності. Виник феномен глобальних фінансових і економічних систем.

Війни митні і торговельні прийшли на зміну «гарячим» та «холодним» війнам. У цьому контексті економічна безпека розуміється як сталість прийнятних для міжнародного співтовариства або для окремої країни умов економічного розвитку [4].

Ситуація, яка склалася в Україні є типовою для посткомуністичних країн, коли внутрішні загрози переважають над зовнішніми. Саме внутрішні економічні чинники все відчутніше впливають на стан національної безпеки нашої держави. При цьому варто підкреслити, що основні загрози виходять не від самих економічних перетворень, а від непослідовності, некомплексності їх проведення, що призводить до гальмування процесу реформування. Негативні наслідки від цього відчуваються не тільки в соціально-економічній сфері, а і у зовнішньоекономічній діяльності нашої держави. Про це свідчать проблеми, що виникають в Україні у знаходженні свого місця у світовому поділі праці, у приєднанні до СОТ та СЕФТА, а також труднощі, пов'язані з поверненням кредитів, з оплатою постачання енергоресурсів тощо [5, с. 157-158].

На сьогоднішній день Україна навряд чи зможе швидко досягти економічної стабільності без міжнародної допомоги, зокрема без підтримки реформ з боку країн Заходу та міжнародних фінансових організацій. Йдеться не тільки про фінансову допомогу, яка є для України надзвичайно важливою. У цьому контексті слід назвати необхідність спільної ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи, проблеми, яка має світовий вимір, і з якою сьогодні ми фактично залишилися наодинці [6, с. 9]. Йдеться також про сприяння

поступовому входженню України до Європейського економічного простору. І тут для нас ключовим питанням є поглиблення відносин з Європейським Союзом [7, с. 49].

Для України стратегічна мета це вступ в ЄС. Вона має сприяти активізації процесів реформування українського суспільства та надавати їм чіткі орієнтири, оскільки вступ до ЄС вимагає досягнення країною-кандидатом певних європейських стандартів у всіх найважливіших суспільних сферах. Не можна повною мірою бути задоволеними динамікою розвитку відносин України з ЄС. Серед чинників, що стримують виведення цих відносин на якісно новий рівень – і важка економічна ситуація в Україні, і незадовільний стан інституційного забезпечення нашої політики щодо ЄС, і досить непрості внутрішні ситуація в Євросоюзі, що не завжди сприяє виробленню адекватної позиції її країн-членів щодо України. Дається взнаки й високий ступінь нашої економічної залежності від Росії [7, с. 51].

На сьогодні, коли економічна безпека стає одним з найважливіших компонентів міжнародної, регіональної та національної безпеки, Європейський Союз починає відігравати провідну роль у забезпеченні стабільності та безпеки європейського континенту. Процес розбудови і реформування ЄС необхідно розглядати не тільки як розширення кордонів «спільного ринку», а й як чинник створення нової європейської архітектури безпеки, яка має комплексний та взаємопов'язаний характер і різні виміри – економічний, військовий, політичний. Але незважаючи на те, що Європейський Союз є одним зі світових економічних і політичних центрів, він може не мати далекосяжних зовнішньополітичних інтересів у сфері безпеки.

Створення нової європейської архітектури безпеки розглядається через призму самоусвідомлення ЄС своєї ролі у

зазначеній сфері. Україна хотіла б вже сьогодні бути залученою в якості спостерігача до участі в його роботі з асоційованими членами.

Іншою важливою тенденцією у галузі Європейської безпеки – є процес розбудови в рамках Євросоюзу спільної європейської політики безпеки та оборони, який супроводжується передачею оборонних структур та функцій Західноєвропейського Союзу до ЄС.

Налагодження співробітництва з Європейським Союзом в рамках його оборонного компонента, відкриває для України великі перспективи. Започаткування плідного партнерства з ЄС у цій сфері з огляду на визнану роль нашої держави як контрибутора європейської безпеки може стати відправним пунктом для подальших позитивних зрушень у ставленні ЄС до України і одним з головних чинників інтеграції нашої держави до цієї впливової інституції.

«Консолідація» ключове слово, яке визначає характер процесів у системі міжнародних відносин, що відбувається у трьох вимірах. По-перше, це цивілізаційна консолідація, сутність якої полягає у самовизначенні держав на основі спільної історії, духовних цінностей, релігії тощо, а також створенні відповідних інституційних форм. По-друге, консолідація на пострадянському просторі у сфері безпеки, з огляду на схожі проблеми та завдання, що стоять перед молодими державами і виявляються через формування і зміцнення авторитарних та напівавторитарних режимів. По-третє, консолідація інститутів безпеки шляхом формування інтегрованої системи безпеки у складі Євroatлантичного та Євразійського компонентів. Характер та інтенсивність перебігу трьох зазначених процесів суттєво впливатиме на розвиток міжнародної системи впродовж принаймні найближчих десятиліть; від них значною мірою залежатиме майбутнє регіону нових незалежних держав. Таким чином, ця проблема становить науковий та

практичний інтерес.

Держави Західної, Центральної і Південно-Східної Європи (разом із країнами Балтії) являються членами та асоційованими членами НАТО і ЄС, що історично й ментально вважають себе частиною європейської цивілізації. Дуже важливо, що Альянс поповнюється слов'янськими країнами, які тривалий час перебували на периферії Європи і нині отримали історичний шанс остаточно повернутися в Європу. Основою Євroatлантичної підсистеми є структури та ресурси Північноатлантичного альянсу та Європейського Союзу. На думку Б. Джексона, процес створення євroatлантичної системи безпеки наближається до завершення, хоча з плином часу постають і нові проблеми, зокрема, пов'язані з прагненням ЄС до формування власної структури безпеки та відповідних сил [8, с. 125].

Україна де-факто бере участь в обох підсистемах, і тому займає унікальну позицію в ході процесу створення інтегрованої системи безпеки. З одного боку, Київ продовжує бути частиною військово-промислового комплексу пострадянських країн (особливо у сфері ракетно-космічних технологій), а також до деякої міри елементом спільного простору протиповітряної оборони. З іншого боку, Україна здійснює військову реформу з метою адаптації до вимог Північноатлантичного альянсу і впроваджує стратегію повного включення до західних військово-політичних та економічних інститутів. За військовим потенціалом і чисельністю особового складу Збройні сили України залишаються досить великими у пострадянському регіоні. Вказані особливості можуть зробити нашу державу своєрідним мостом між Заходом та пострадянським простором, сприяючи взаємній адаптації обох підсистем.

На початку XXI ст. розвиток системи міжнародних відносин відзначається процесом переплетення трьох консолідацій:

цивілізаційної, пострадянського простору, інститутів безпеки, ґрунтується на консолідації її основних елементів переважно на основі цивілізаційно-культурних чинників. Тоді як Європа об'єднується на основі демократичних цінностей, на пострадянському просторі переважно відбувається консолідація авторитарних та напівавторитарних режимів. Це впливає на характер процесів у галузі безпеки в регіоні Європи та Євразії, що виявляються через створення відповідних підсистем на основі вже діючих інститутів. Проте внаслідок появи нових загроз та викликів і перегляду західних підходів до майбутнього Євразії на початку ХХІ ст. спостерігається зближення обох підсистем безпеки.

Поглиблення інтеграційних процесів є однією з найбільш суттєвих особливостей сучасного розвитку світової економіки. Науково-технічний прогрес, передусім розвиток інформаційних технологій, стали важливими передумовами міжнародної інтеграції, глобалізації економіки, які на сучасному етапі є об'єктивними і закономірними явищами.

Висновки та пропозиції. Зміцнення стабільності демократичної політичної системи та її інститутів, модернізація правового поля і забезпечення прозорості національного законодавства, поглиблення культури демократії і повага до прав людини тощо, є основними політичними вигодами послідовної європейської інтеграції. Також Європейська інтеграція означає зміцнення національної безпеки та безпеки громадян, адже вона виключає застосування сили як методу вирішення залагоджування суперечностей, сприяє стабільності у відносинах з усіма сусідами. В цьому контексті успішне просування України шляхом європейської інтеграції може наблизити до Європи і Росію, зміцнить українсько-російські взаємини, що відповідає національним інтересам обох країн.

Україна, як повноправний учасник

побудови об'єднаної Європи, а в майбутньому – член ЄС, зможе впливати на вироблення відповідних рішень і, таким чином, на процеси, що відбуваються на європейському континенті – перебуваючи осторонь, Україна не матиме ані економічних, ані політичних ресурсів для такого впливу і може перетворитися радше на слабкий об'єкт, ніж активний суб'єкт європейської політики. Можливою альтернативою європейській інтеграції є поступова маргіналізація України, її економічна недорозвинутість, політична нестабільність і поява нових загроз національній безпеці. Геополітична невизначеність зробить Україну надто вразливою для зовнішнього тиску. Після початку розширення Європейського Союзу на схід та внаслідок активної участі в ньому всіх без винятку західних сусідів України опинитися поза цим процесом означатиме самоусунення від загальноєвропейських процесів і небезпеку ізоляції. В такому разі ціна неінтеграції може виявитися набагато вищою від ціни інтеграції.

Тому, Україна може посісти чільне місце як держава, що залучена до обох підсистем. Це можливо, по-перше, за умов підтвердження і послідовного відстоювання європейського вибору, по-друге, збереження демократичного вектора суспільних перетворень і, по-третє, створення передумов і накопичення ресурсів для виконання ролі стабілізуючого чинника у Східній Європі.

ПЕРЕЛІК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1 Слободяник, С.П. Український оборонно-промисловий комплекс у системі міжнародних зв'язків / С.П. Слободяник // Проблеми підвищення ефективності інфраструктури. – 2014. – №38. – С. 95-101.

2 Оборонна політика: потреба реформ Збройних Сил України: збірник матеріалів за результатами публічних консультацій / За заг. ред. проф. Р.В. Богатирьової. – К.: Заповіт, 2011. – 148

- с.
- 3 Горбулін, В.П. Вхідження ОПК України в європейський оборонно-промисловий простір / В.П. Горбулін, В.С. Шеховцев, А.І. Шевцов // Стратегічні пріоритети. – 2015. – №4. – С. 5-11.
- 4 Каляев, А.О. Державне управління оборонною промисловістю України у умовах суспільних трансформацій [Електронний ресурс] / А.О. Каляев. – Режим доступу: <http://ena.lp.edu.ua:8080/handle/ntb/4051>
- 5 Свергунов, О.О. Тенденції розвитку оборонної промисловості в умовах глобалізації / О.О. Свергунов // Стратегічні пріоритети. – 2012. – №1. – С. 154-160.
- 6 Стратегічний оборонний бюлетень України на період до 2015 року: системний огляд і коментар / Центр Разумкова // Національна безпека й оборона. – 2004. – №2. – С. 7-12.
- 7 Паламарчук В. Взаємодія напівдемократій та усталених демократій – можливе майбутнє Європи / В. Паламарчук, О. Литвиненко // Віче. – 2003. – №4. – С. 45-54
- 8 Кочетов З.Г. Геоэкономика: освоение мирового экономического пространства. – М.: БЕК, 2009. – 480 с.

УДК 338.47:629.44

ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ВІТЧИЗНЯНИХ ПІДПРИЄМСТВ ВАГОНБУДУВАННЯ В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Кузуб А.В., аспірант (УкрДУЗТ)

В статті розглянуто ринок вагонобудування. В умовах виходу країни із світової економічної кризи більшість вітчизняних підприємств вагонобудування мають багато проблем, що потребують їх вирішення. Найбільшими підприємствами вагонобудівної галузі є: ПАТ «Крюківський вагонобудівний завод», ПАТ «Дніпровагонмаш», ПАТ «Стаханівський вагонобудівний завод», ПАТ «Азовзагальмаш». Вітчизняні підприємства постали перед необхідністю пошуку нових ринків збуту як на внутрішньому, так і на зовнішньому ринках. Майбутні перспективи галузі мають бути зав'язані на виробництво високотехнологічної продукції соціального призначення з європейськими стандартами. Перехід на європейські стандарти дає можливість розвитку вагонобудівної галузі України.

Ключові слова: вагонобудівна галузь, підприємство, перспективи, європейські стандарти, високотехнологічна продукція.

ПЕРСПЕКТИВЫ РАЗВИТИЯ ОТЕЧЕСТВЕННЫХ ПРЕДПРИЯТИЙ ВАГОНОСТРОЕНИЯ В СОВРЕМЕННЫХ УСЛОВИЯХ

Кузуб А.В., аспирант (УкрГУЖТ)

В статье рассмотренный рынок вагоностроения. В условиях выхода страны из мирового экономического кризиса большинство отечественных предприятий вагоностроения имеют много проблем, требующих их решения. Крупнейшими